

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **D. F.**

skazanej z art. 207 § 1a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 listopada 2024 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 18 września 2023 r., sygn. akt V Ka 1315/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wejherowie

z 8 lutego 2023 r., sygn. akt II K 2704/21

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. zwolnić skazaną z kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 lutego 2023 r., sygn. akt II K 2704/21 Sąd Rejonowy w Wejherowie uznał D. F. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, z tą modyfikacją, że: biła ona J. T. i tolerowała bicie G. T. i za to na podstawie art. 207 § 1a k.k. w zw. art. 37 k.k. skazał ją na karę roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec

oskarżonej D. F. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych G. T. , J. T. i S. T. na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz kontaktowania się z pokrzywdzonymi bezpośrednio czy też za pomocą środków porozumiewania się na odległość na okres 3 lat.

Apelację od wyroku złożył m, in. obrońca D. F. , zarzucając rozstrzygnięciu m.in.: obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej przez obrazę przepisu art. 207 § 1a k.k., obrazę przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., obrazę przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k., obrazę przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. i art. 202 § 3 k.p.k. Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uniewinnienie oskarżonej od postawionego jej zarzutu, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sądowi I Instancji sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 18 września 2023 r., sygn. akt V Ka 1315/23 zmienił zaskarżony wyrok jedynie w zakresie wysokości przyznanych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, utrzymując go w mocy w pozostałej części.

Kasację od wyroku wniósł obrońca skazanej i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, przez naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez zaniechanie należytego i rzetelnego rozpoznania i ustosunkowania się przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów dotyczących oceny zeznań świadków, dotyczących odpowiedzialności karnej oskarżonej, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, zwłaszcza co do zarzutu obrazę przepisów postępowania, a mianowicie obrazę przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., przez błędną ocenę zeznań świadków, którzy w okresie postawionego oskarżonej zarzutu na bieżąco kontaktowali się z pokrzywdzonymi, zwłaszcza małoletnią J. T. , którzy nie zauważyli i nie zgłaszali jakichkolwiek nieprawidłowości w opiece nad nią i jej rodzeństwem przez oskarżonych, zwłaszcza naruszeń ich nietykalności cielesnej;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, przez naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez zaniechanie rzetelnego rozpoznania i ustosunkowania się przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu dotyczącego pominięcia przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów celem zweryfikowania stanu świadomości oskarżonej D. F. , mimo stawiania przez tenże sąd twierdzeń, iż oskarżona ta była w pełni poczytalna natomiast jej zachowanie nie może być tłumaczone nieporadnością życiową czy niedostatkami kompetencji wychowawczych, co winno być zweryfikowane w drodze obiektywnego dowodu, a nie założeń sądu nieposiadającego koniecznych wiadomości specjalnych;
3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, przez naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez zaniechanie rzetelnego rozpoznania i ustosunkowania się przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu nieprzeprowadzenia w toku postępowania sądowego przed sądem pierwszej instancji dowodu z opinii biegłego seksuologa w zakresie cech osobowości skazanej D. F. i zaniechanie przeprowadzenia kompleksowej opinii dotyczącej stanu zdrowia psychicznego skazanej z udziałem biegłego seksuologa i przyjęcie, że nie istnieje potrzeba przeprowadzania dowodu z opinii biegłego seksuologa wyłącznie z uwagi na to, że oskarżonej nie zarzucono żadnego czynu przeciwko wolności seksualnej i obyczajności w sytuacji, gdy konieczność przeprowadzenia tego czynu weryfikowana winna być na tle okoliczności sprawy, a zwłaszcza rzekomo naruszonego przez oskarżoną dobra prawnie chronionego, a nie zaledwie kwalifikacji prawnej czynu postawionej przez oskarżyciela, co skutkowało nienależytym i nieprawidłowym zweryfikowaniem stanu zdrowia psychicznego skazanej.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Kasacja obrońcy skazanej jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym możliwe jest powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji w przypadku wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu a quo do orzeczenia sądu drugiej instancji. W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie, którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia dwuinstancyjnego.

Autor kasacji zarzuca rozstrzygnięciu sądu odwoławczego dokonanie nieprawidłowej kontroli instytucyjnej w zakresie zarzutów dotyczących: zeznań świadków (pkt 1 kasacji), pominięcia dopuszczenia dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów (pkt 2 kasacji) oraz pominięcia dopuszczenia dowodu z opinii biegłego seksuologa w zakresie cech osobowości skazanej D. F. (pkt 3 kasacji).

Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi jednak do wniosku, że sąd odwoławczy nie dopuścił się uchybień wskazanych w nadzwyczajny środku

zaskarżenia. Sąd Okręgowy w Gdańsku rozważył w sposób rzetelny i merytoryczny wszystkie zarzuty i okoliczności podniesione przez skarżącego w zwykłym środku odwoławczym i swoje stanowisko w tym zakresie w sposób szczegółowy i wnikliwy uzasadnił. Sąd *ad quem* odniósł się do zarzutu oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów i wskazał z jakich powodów ocena to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. W pisemnych motywach rozstrzygnięcia wskazał z jakich powodów bezzasadny okazał się zarzut niedopuszczania dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów oraz dowodu z opinii seksuologa.

Zdaniem Sądu Najwyższego nie ma potrzeby ponownego przytaczania argumentacji zawartej w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, mając na uwadze, że kontrola odwoławcza została już przeprowadzona, zaś rolą Sądu Najwyższego nie jest jej powielanie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono skazaną z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[i.n]